

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**UNA DERROTA CÍVICA
I DEMOCRÀTICA DE TOT EL PAÍS**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
ramontremosa.com

EN SÍNTESI

Mas
i Rajoy

Abstenció diferencial

L'abstenció torna a batre rècords en unes noves eleccions a Catalunya mentre creix com mai el vot en blanc, el nul, a independents i a partits extraparlamentaris. L'abstenció catalana, molt més gran que a Espanya i per això diferencial, torna a servir als partits per camuflar la continuada pèrdua de suport. La seva crisi, però, és avui més evident que mai i va corcant la seva legitimitat. L'abstenció creixent i diferencial catalana és una derrota cívica i democràtica de tot el país, reflecteix la incapacitat dels partits catalans d'abordar amb claredat i de resoldre amb eficàcia els grans problemes que el país té plantejats (immigració al límit i sense control, gestió i dèficits d'infraestructures i de finançament autonòmic i local, crisi del model econòmic, nova llei electoral) i allunya la possibilitat d'un salt real en l'autogovern a mig termini: amb quina credibilitat els partits catalans podran exigir un desplegament real del nou l'Estatut, que ara segons Maragall serà només "lleugerament retocat", si perden cada cop més suport popular?

L'ABSTENCIÓ CREIXENT I DIFERENCIAL CATALANA pot comportar una major fragmentació del nostre mapa polític, en una Espanya que té un sistema electoral pensat perquè els dos grans partits estatals (que defensen alhora els privilegis del Gran Madrid) arraconin qualsevol altra tercera via possible federalista, liberal o ecologista. El bipartidisme espanyol és molt eficient i permet una alternança nítida sense coalicions al govern central. El PP creix a Madrid perquè defensa de manera molt més clara el centralisme d'Estat. El PSOE, en canvi, ha de fer molts jocs de mans verbals per encaterinar els seus socis perifèrics i per fer-los creure que el poder es comparteix. En aquest context, el multipartidisme creixent a Catalunya pot condemnar encara més els partits catalans a un joc de suma zero: al Parlament català ara hi ha sis partits, però amb una participació decreixent en futures eleccions n'hi podran entrar més i més fàcilment, ja que baixarà el nombre de vots que faran falta per accedir-hi.

CIU RESISTEIX BÉ LA PRESSIÓ DELS ALTRES PARTITS sense ser al govern, però no capitalitza el desconcert que genera el tripartit ni el sentiment d'asfíxia que genera tant de poder del PSC en molts catalans. CiU ha perdut una molt bona ocasió per desnonar el PSC a Barcelona, més submis que mai al PSOE i amb un candidat novell molt dòcil als dictats de Madrid: com s'ha fet oblidar fàcilment la defenestració humiliant de Clos! CiU es manté i creix a comarques gràcies a molts bons alcaldes i candidats, però perd també vots perquè pesa com una llosa el desenllaç de l'Estatut. Pel que fa a ERC, la famosa aposta estratègica de créixer a costa del PSC a la regió metropolitana ha fracassat clarament. ERC s'esfondra allà on s'ha presentat la CUP i a Barcelona i en altres grans ciutats, on la CUP no hi era, quasi la meitat dels seus votants s'abstenen desconcertats per la submissió incondicional a Montilla i per la manca de resultats concrets d'avenç en l'autogovern. ERC es manté i creix a comarques gràcies, com CiU, a molts bons alcaldes i candidats, ja que també pesa com una llosa el segon tripartit.

CRUSPINERA

“Una gran part de la creixent abstenció diferencial catalana són votants de CiU, ERC i ICV que volen més autogovern. Montilla conclou, però, que l'abstenció equival a satisfacció amb el que mana i llestos”

EL PP AGUANTA A BARCELONA I PUJA UN XIC al cinturó però desapareix a comarques i gairebé esdevé el cinquè partit català en vots, quan a les municipals de 1999 era el tercer. Tot i que ara ja ha minvat molt el suport mediàtic a Ciutadans (un cop desactivat un possible pacte CiU+ERC el novembre passat), es confirma que l'espanyolisme radical que engreixa el PP al centre l'aprimita a la perifèria catalana, basca i navarresa. ICV, finalment, recull els resultats de la seva submissió incondicional al PSC, al qual recolza a totes les institucions per sistema (no a Molins de Rei, on ha manat amb ERC i CiU i on només baixa el PSC) i també paga la seva acceptació dòcil i acrítica del desenllaç sociovergent de l'Estatut a la Moncloa (¿coneixia què s'hi havia

pactat?). Els resultats de Saura el novembre passat estaven inflats pel perfil tan gris de Montilla i pel fiasco total de Maragall.

EL PSC CONSOLIDA EL SEU MODEL DE PARTIT ÚNIC i de relleus eficients d'alcaldes a mig mandat, perdent més vots que ningú però ampliant el seu poder perquè els seus socis no gosen plantejar tripartits alternatius amb CiU. A tot arreu la paraula màgica *progrés* hipnotitza ERC i ICV, obviant que PSC i PP defensen el mateix model centralitzat d'infraestructures i de finançament autonòmic i local. El PSC és el principal responsable de la retallada de l'Estatut, però n'ha sortit indemne canviant de parella quan li ha convingut sense complexos i ara campa sense rival. Per a més glòria del PSC, una gran part de la creixent abstenció diferencial catalana són votants de CiU, ERC i ICV que volen més autogovern. Montilla conclou, però, que l'abstenció equival a satisfacció amb el que mana i llestos.

SI AQUESTS TRES PARTITS SÓN INCAPAÇOS DE COOPERAR, la bipolarització que alimentaran PSOE i PP a les properes eleccions generals els marginarà a Catalunya i els farà irrelevants al Congrés. Per què votar-hi CiU, si només vol dos ministeris decoratius? I ERC i ICV, si hi voten de franc el PSOE? Si només tornen a aspirar a ser part d'una pretesa solució per a Espanya, i no part del problema d'una Espanya encara centralista en els temes importants, seguirà creixent l'abstenció diferencial.

Marçal
Sintes

És inevitable que unes eleccions siguin projectades més enllà del que és el seu objecte immediat i concret. És per això que les de diumenge es llegeixen també en clau nacional o estatal. Artur Mas, per exemple, ha proclamat que els resultats de CiU –en la mesura que dels cinc partits principals és l'únic que augmenta el percentatge de vot– són un preludi de la futura recuperació del govern de la Generalitat per part de la federació nacionalista. Josep Piqué, al seu torn, s'ha felicitat perquè el PP ha vençut en vots el PSOE en el conjunt d'Espanya i perquè a Catalunya no s'ha desinflat gaire. Com se sap, el PP es mor de ganes de tornar a enfrontar-se a Zapatero i enviar-lo a l'oposició, lloc que, al seu entendre, mai no havia d'haver abandonat. Tot i que el clima polític i civil a Catalunya pot dificultar imaginar-s'ho, convindria que des d'aquí es comencés a tenir en compte seriosament la possibilitat que els populars tornin al poder, s'avancin o no s'avancin les eleccions espanyoles. Això faria feliç Piqué, però, en canvi, suposaria un enorme mal de cap per a Mas, que veuria com se li compliquen enormement els plans. Perquè un dels efectes més previsibles de l'accés de Mariano Rajoy a la Moncloa seria l'increment de la tensió entre Madrid i Barcelona, fet que reforçaria la posició del tripartit, artefacte polític dissenyat en temps de majoria absoluta del PP. Un govern popular propiciaria que el govern d'esquerres i el seu president es presentessin com els autèntics valledors dels interessos i la identitat catalanes. Rajoy posaria ales i donaria llarga vida al tripartit.

m.sintes@hotmail.com